

Arrest

nr. 266 996 van 21 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit en Russische te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Amerikaanse en Russische nationaliteit te hebben, van Poolse, Joodse, Armeense en Italiaanse afkomst te zijn, geboren te zijn in Tasjkent – de hoofdstad van Oezbekistan - en als consultant te werken in Dubai.

In 2010 verhuisde u naar de Verenigde Staten en u vatte daar in augustus 2015 de masteropleiding Business Management aan bij de INSEAD Business School in de staat Michigan. Tijdens deze studies kende u gedurende 10 maanden een geheime relatie met de Amerikaanse vrouw S.H.. Nadat jullie in de zomer van 2016 uit mekaar gingen, beschuldigde zij u van stalking bij het Ann Arbor Police Department (AAPD) in de staat Michigan. Vervolgens werd u door het AAPD op 21 september 2016 opgeroepen, gearresteerd en veroordeeld zonder dat u de kans had gekregen om uw verhaal te vertellen. Na het betalen van een borgsom van 500 dollar werd u onder voorwaarden vrijgelaten. Toen u uitleg wou krijgen over uw strafzaak bij de onderzoeksrechter Burke werd u dit niet toegestaan. Later kreeg uw advocaat Michael Vincent wel inzage in uw zaak en hij zorgde er voor dat u onbeperkt het land mocht verlaten voor zakenreizen en familiebezoeken. Nadat hij dit voor u geregeld had, hoorde u gedurende een half jaar niets meer van deze zaak.

Naar aanleiding van de verkiezing van Donald Trump tot president van de Verenigde Staten, merkte u een drastische verandering op bij de aanklager – Lou Danner – omwille van uw Russische oorsprong en u werd in januari 2017 opnieuw aangehouden. Er vond in die periode ook een huiszoeking plaats waarbij uw laptop werd meegenomen door de politie zonder dat zij in het bezit waren van een geldig huiszoekingsbevel om deze te onderzoeken. U kwam 11 dagen later vrij na het betalen van een borgsom van 7500 dollar. In het kader van deze strafzaak ging u meer dan 25 keer naar de rechtbank om uw onschuld te bewijzen maar de rechtbank wou u nooit geloven. U vindt daarom dat uw zaak nooit grondig onderzocht werd en u onrechtvaardig veroordeeld werd. U wenst daarom een eerlijk proces te krijgen zonder inmenging van buitenaf.

U verliet de Verenigde Staten op 11 juli 2018 op legale wijze en u reisde onder meer naar de Verenigde Arabische Emiraten, Rusland, Italië, de Filipijnen, Chili, Argentinië, Frankrijk, Zwitserland, Turkije en België. Op 20 december 2019 werd u door de Belgische politie aangehouden op aanvraag van Interpol in het kader van een uitleveringsverzoek van de staat Michigan toen u met het vliegtuig aankwam uit de Russische hoofdstad Moskou. Naar aanleiding van dit uitleveringsverzoek diende u op 17 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

U werd een eerste maal door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 28 januari 2021 maar u kwam niet opdagen omdat u ziek was. De tweede keer dat u werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 5 maart 2021 kwam u opnieuw niet opdagen omdat u ziek was en u legde een medisch attest neer om dit aan te tonen. De derde maal dat u opgeroepen werd voor een persoonlijk onderhoud op 13 april 2021 was u afwezig omdat u door de Belgische politie gearresteerd was. Uw advocaat stuurde de nodige bewijsstukken door om dit aan te tonen. U werd vrijgelaten en vervolgens een laatste keer opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 12 juli 2021. U kwam niet opdagen voor dit persoonlijk onderhoud en u verschaftte het CGVS geen uitleg over uw afwezigheid binnen de daarvoor voorziene termijn. Evenmin gingen u of uw advocaat in op het verzoek om inlichtingen dat in uw oproepingsbrief vervat zat. Het CGVS had zelf voor het persoonlijk onderhoud wel al contact opgenomen met uw advocaat, die garanties verwachtte van het CGVS dat u in de nabijheid van het CGVS op de dag van het persoonlijk onderhoud niet gearresteerd zou worden door de Belgische politie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw naturalisatieakte en rijbewijs uit de Verenigde Staten, uw Russisch paspoort en rijbewijs, de Brady vs. Maryland case, de beëdigde verklaringen van de door u aangestelde raadvrouw E. E. Long en de door u aangestelde privédetective W. J. C., het rijbewijs van E. E. Long en de Belgische politiedocumenten in verband met uw arrestatie op 21 december 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar de Verenigde Staten vervolgd te worden omdat u in de staat Michigan onrechtvaardig veroordeeld werd in een strafzaak omtrent het stalken van uw ex-vriendin S.H.. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bijzonder laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 11 juli 2018 uit de Verenigde Staten vertrok en dat u nadien op vakantie geweest bent in Dubai, Chili, Argentinië en Zwitserland, dat u voor het werk naar de Filipijnen ging, dat u op familiebezoek ging in Rusland en België, en dat u voor uw studies en uw stage in Frankrijk en de Verenigde Arabische Emiraten hebt verbleven (Verklaring DVZ, rubrieknr. 22 & 31). U diende in België uiteindelijk pas op 17 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in nadat u op 20 december 2019 door de Belgische politie gevat werd op aanvraag van Interpol in het kader van een uitleveringsverzoek van de staat Michigan. Het is bijzonder vreemd en weinig logisch dat u, indien u bij een terugkeer naar de Verenigde Staten werkelijk vervolgd vreest te worden omdat u onrechtvaardig veroordeeld werd in een strafzaak omtrent het stalken van uw ex-vriendin S.H. (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 -8), na uw vertrek uit de Verenigde Staten zo lang gewacht hebt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U gaf hiervoor als uitleg dat u steeds legaal gereisd had en dat u hierdoor nooit een vrees had gekend om teruggestuurd te worden naar de Verenigde Staten (Verklaring DVZ, rubrieknr. 22 & 31). Dergelijke verschoning voor uw laattijdige verzoek om internationale bescherming volstaat hoegenaamd niet. Uit het uitleveringsverzoek van de staat Michigan blijkt immers dat u niet op legale maar op illegale wijze vertrokken bent uit de Verenigde Staten. U was immers op 29 mei 2018 schuldig bevonden door een juryrechtspraak voor 4 strafbare feiten in de strafzaak omtrent het stalken van uw ex-vriendin S.H.. U werd nadien vrijgelaten onder de voorwaarde dat u de staat Michigan - en de Verenigde Staten - niet zou verlaten en dat u op 12 juli 2018, de dag waarop uw veroordeling zou worden uitgesproken, voor de rechtbank zou verschijnen. U schond deze voorwaarden door de Verenigde Staten op 11 juli 2018 op illegale wijze te verlaten en u maakte hiervoor gebruik van uw Russisch reispaspoort (uitleveringsverzoek staat Michigan, pg. 7, 8 & 14). De vaststelling dat u manifest hebt nagelaten om na uw vertrek uit de Verenigde Staten internationale bescherming aan te vragen, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst van uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar de Verenigde Staten. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/ of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt en die beweert het slachtoffer geweest te zijn van een oneerlijk proces en onrechtvaardige veroordeling, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep zou doen op deze beschermingsmogelijkheden.

Aansluitend dient te worden opgemerkt dat de ernst van uw vrees om bij een terugkeer naar de Verenigde Staten vervolgd te worden omwille van een onrechtvaardige veroordeling, op ernstige wijze ondermijnd wordt door uw gebrek aan interesse in het verloop van uw asielprocedure. U kwam immers niet opdagen toen u op 12 juli 2021 voor de 4de keer werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS hoewel deze oproeping naar uw gekozen woonplaats, het adres van uw raadvrouw, verstuurd werd. Het CGVS had op 8 juli 2021 wel al contact opgenomen met uw raadvrouw en zij vroeg toen of het CGVS de garantie kon geven dat u, indien u zou komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud, niet gearresteerd zou worden door de politie. Het CGVS gaf hierop als antwoord dat het onmogelijk dergelijke garanties kan geven, de politie en het CGVS zijn immers diensten die onafhankelijk van mekaar werken (Nota telefonisch contact, Meester Kolesnikova, 8/07/2021). Het CGVS ontving sinds de dag van het geplande persoonlijk onderhoud op 12 juli 2021 geen enkele uitleg meer van u of uw advocaat om uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud te rechtvaardigen. Evenmin gingen u of uw advocaat in op het verzoek om inlichtingen om binnen de maand na het ontvangen van de oproepingsbrief schriftelijk, bij voorkeur per aangetekende zending, alle elementen/motieven mee te delen op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben. Het feit dat u niet kwam opdagen voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat u naliet om hiervoor een uitleg te verschaffen aan het CGVS en dat u evenmin gebruikmaakte om op schriftelijke wijze de elementen of motieven verder toe te lichten op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben, getuigt van een bijzonder gebrek aan interesse in uw asielprocedure en ondermijnt de ernst van uw vrees om bij terugkeer naar de Verenigde Staten vervolgd te worden omdat u onrechtvaardig veroordeeld zou zijn in een strafzaak omtrent het stalken van uw ex-vriendin S.H..

Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier), dat de Verenigde Staten een goed functionerend en onafhankelijk rechtssysteem hebben. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat u in de Verenigde Staten recht had op een eerlijk proces en dat indien dit niet het geval was in uw strafzaak, u dit op uitvoerige wijze met objectieve bewijsstukken zou kunnen aantonen.

U kan in het licht van de hieronder opgesomde en pertinente vaststellingen, waaruit blijkt dat uw verklaringen bij de DVZ over het oneerlijke verloop van uw proces in de staat Michigan in tegenspraak zijn met het bijzonder gedetailleerd – en met objectieve bewijsstukken gestaafde – uitleveringsverzoek van de staat Michigan, echter niet aannemelijk maken dat u in de Verenigde Staten geen recht had op een eerlijk proces in de strafzaak omtrent het stalken van uw ex-vriendin S.H..

Ten eerste, vallen uw verklaringen over uw eerste arrestatie en de wijze waarop u toen behandeld werd door de lokale autoriteiten in de staat Michigan moeilijk te rijmen met de gedetailleerde beschrijving hiervan in het uitleveringsverzoek van de staat Michigan. U beweerde tijdens het interview bij de DVZ dat S.H. nooit een schriftelijke klacht bij de politie had ingediend, dat u die klacht nooit gezien had en dat u onmiddellijk veroordeeld werd bij uw arrestatie (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Uit het uitleveringsverzoek van de Verenigde Staten blijkt echter dat S.H. wel degelijk officiële aangifte deed bij de politie van stalking, dat u tijdens uw voorleiding werd geïnformeerd over alle aanklachten tegen u en dat u geïnformeerd werd over uw grondwettelijke rechten. Tijdens deze voorleiding verklaarde u onschuldig te zijn en u kwam op borg vrij in afwachting van het proces (uitleveringsverzoek staat Michigan, pg. 3 & bewijsstuk 10). Uit dit uitleveringsverzoek blijkt evenmin dat u tijdens uw voorleiding al veroordeeld werd. Nadat u onder voorwaarden was vrijgelaten, maakte u op 23 november 2016 immers gebruik van uw grondwettelijk recht om een juryrechtspraak in uw strafzaak te eisen (uitleveringsverzoek staat Michigan, pg. 4). De vaststelling dat uw verklaringen over uw eerste arrestatie en de wijze waarop u toen behandeld werd door de lokale autoriteiten in Michigan dermate tegenstrijdig zijn met de beschrijving hiervan in het uitleveringsverzoek, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in de Verenigde Staten geen recht had op een eerlijk proces. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat uw verklaringen hierover zouden stroken met de inhoud van het uitleveringsverzoek.

Ten tweede, stroken uw verklaringen over de aanleiding voor uw arrestatie begin 2017 niet met de informatie in het uitleveringsverzoek van de staat Michigan. U stelde dat uw arrestatie begin 2017 – u werd toen voor 11 dagen aangehouden en u kwam vrij na het betalen van een borgsom van 7500 dollar - een gevolg was van een drastische verandering van houding van aanklager Lou Danner naar aanleiding van de verkiezing van Donald Trump tot president van de Verenigde Staten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). De neerslag van de procedurele geschiedenis in het uitleveringsverzoek van de staat Michigan indiceert evenwel op geen enkele wijze een mentaliteitswijziging bij de aanklager Lou Danner omwille van de verkiezing van president Donald Trump. Integendeel, hieruit blijkt dat u op 18 januari 2017 werd gehoord op de rechtbank nadat u er door het Ann Arbor Police Department (AAPD) van werd beschuldigd de voorwaarden voor uw vrijlating onder borg te hebben verbroken. De rechtbank volgde hierin het AAPD en stelde dat u schuldig was aan het overtreden van het bevel tot voorwaardelijke invrijheidstelling. U werd zonder borgtocht in hechtenis genomen en kon pas opnieuw voorwaardelijk vrijkomen op 26 januari 2017 nadat u een nieuwe raadsman had aangesteld en een borg van 10 000 dollar had betaald (uitleveringsverzoek staat Michigan, pg. 4 & 5). Uw verklaring dat uw arrestatie begin 2017 een gevolg zou zijn van een gewijzigde houding van de aanklager Lou Danner omwille van de verkiezing van president Donald Trump vormt dan ook louter een blote bewering die tegenstrijdig is met de zeer gedetailleerde neerslag van de procedurele geschiedenis van uw strafzaak in het uitleveringsverzoek. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling verder uw bewering dat u in de Verenigde Staten geen recht had op een eerlijk proces.

Ten derde, zijn uw verklaringen over de wijze waarop de politie uw huis en uw laptop onderzocht heeft in tegenspraak met de beschrijving hiervan in het uitleveringsverzoek van de staat Michigan. U verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat uw huis onderzocht werd zonder dat de politie in het bezit was van een geldig bevel om uw laptop te onderzoeken (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Uit het gedetailleerde uitleveringsverzoek van de staat Michigan blijkt echter dat uw huis doorzocht werd nadat de politie een huiszoekingsbevel had verkregen van de rechtbank op 24 januari 2017 en dat vervolgens computers en telefoons in beslag werden genomen. De politie verkreeg op 26 januari 2017 ook een huiszoekingsbevel voor de 13 inch Macbook Pro computer en de Samsung Galaxy III telefoon die bij u thuis waren meegenomen. De computer werd voor analyse overgedragen aan een ambtenaar van de Universiteit van Michigan, afdeling Openbare Veiligheid en een rechercheur van de AAPD

voerde een forensische download uit van de Samsung Galaxy III (uitleveringsverzoek staat Michigan, bewijsstuk 10). Bijgevolg vormt uw verklaring dat uw laptop onderzocht werd zonder huiszoekingsbevel louter een blote bewering die haaks staat op de informatie hierover in het uitleveringsverzoek van de staat Michigan en u toont hiermee evenmin aan dat u in de staat Michigan geen recht zou gehad hebben op een eerlijk proces.

Ten slotte, zijn uw verklaringen over uw voorwaardelijke vrijlating onverzoenbaar met de informatie in het uitleveringsverzoek van de staat Michigan. U stelde tijdens het interview bij de DVZ dat uw advocaat Michael Vincent ervoor zorgde dat u onbeperkt het land mocht verlaten voor zakenreizen en familiebezoeken en dat u gedurende 6 maanden niets over deze zaak hoorde. U vertelde hierbij ook dat u door deze strafzaak geen paspoort van de Verenigde Staten had ontvangen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Dergelijke verklaringen zijn in tegenspraak met de bevelen tot voorwaardelijke invrijheidsstelling die aan u in deze strafzaak werden opgelegd door de rechtbank. Zo staat in uw eerste bevel tot voorwaardelijke invrijheidsstelling van 22 september 2016 dat u de staat Michigan niet mocht verlaten zonder de toestemming van de rechtbank. U kreeg op dit verbod om de staat te verlaten slechts één uitzondering van de rechtbank om een huwelijk bij te wonen in Californië (uitleveringsverzoek staat Michigan, bewijsstuk 2). In het tweede bevel tot voorwaardelijke invrijheidsstelling van 9 maart 2017 werd opnieuw bevestigd dat u de staat Michigan niet mocht verlaten zonder toestemming van de rechtbank. Voorts maakt dit bevel op geen enkele wijze melding van enige toestemming voor u om het land te verlaten voor zakenreizen of familiebezoeken. Bovendien moest u naar aanleiding van dit bevel uw reispaspoort inleveren. Aangezien u dit toen moest inleveren is het dan ook vreemd dat u bij de DVZ beweerde dat u nooit zo'n Amerikaans paspoort ontvangen had omwille van deze strafzaak (uitleveringsverzoek staat Michigan, bewijsstuk 4). De vaststelling dat uw verklaringen over de voorwaarden voor uw vrijlating in afwachting van het proces dermate tegenstrijdig zijn met het uitleveringsverzoek van de Verenigde Staten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat uw verklaringen over de voorwaarden voor uw vrijlating zouden overeenstemmen met de bevelen tot voorwaardelijke invrijheidsstelling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat in geval van terugkeer naar de Verenigde Staten.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De naturalisatieakte en uw rijbewijs van de Verenigde Staten, uw Russisch paspoort en rijbewijs tonen enkel uw identiteit en uw Russische en Amerikaanse nationaliteit aan die in deze beslissing niet worden betwist. Het rijbewijs van E. E. Long, uw raadvrouw, toon louter haar identiteit aan, wat evenmin in twijfel wordt getrokken.

Wat betreft de beëdigde verklaringen van de door u aangestelde raadvrouw E. E. Long en privédetective W. J. C., waarmee u wenst aan te tonen dat u in de Verenigde Staten geen eerlijk proces kreeg, dient te worden vastgesteld dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van deze documenten hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien vormen deze beëdigde verklaringen over het oneerlijke verloop van uw proces louter blote beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd met objectieve elementen. Er dient hierbij nogmaals benadrukt te worden dat het uitleveringsverzoek van de staat Michigan bijzonder gedetailleerd is en wel met objectieve stukken gestaafd wordt. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan voorgaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten slotte, toont de Brady vs. Maryland case op zich niet aan dat er in u geval sprake was van een oneerlijk proces in de staat Michigan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “de artikelen 48/3, 48/4, 55/3/1, § 2, 2° Vw, 3 EVRM, 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van het proportionaliteitsbeginsel”.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“Artikel 48/3 Vw bepaalt dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

Artikel 48/4 Vw bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeker heeft weldegelijk een gegronde vrees tot vervolging in VS.

Verzoeker geeft aan dat de vluchtmotieven die hij naar aanleiding zijn asielaanvraag had ingeroepen nog steeds actueel zijn. Namelijk de problemen van verzoeker met Amerikaanse autoriteiten.

Dhr. B.A. heeft geen toegang tot eerlijk proces.

Gelet op al deze informatie is het duidelijk dat verzoeker het vluchtelingenstatuut minstens de subsidiaire bescherming dient te verkrijgen, anders zou er sprake zijn van een schending van artikel 6 EVRM.

Zelfs indien men zou aannemen dat verzoeker teruggekeerd zou zijn naar de Amerika, quod certe non, dan nog dient aangetoond te worden dat dit feit op zich voldoende zou zijn om de status van verzoeker in te trekken, waarbij de bewijslast op verweerder ligt.

Bovendien benadrukt verzoeker dat zijn vrees voornamelijk geldt ten opzichte van de Amerikaanse autoriteiten.

De Commissaris-Generaal heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het beginsel van “non-refoulement”.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“2. Brief van Anna Kolesnikova van 22/04/2021

3. Brief van Anna Kolesnikova van 25/05/2021

4. Verhoor van dossiernummer 2019/1033

5. Brief aan de Procureur des Konings

6. Verhoor van dossiernummer 2021/1007

7. Beschikking na Internationaal aanhoudingsmandaat van dossiernummer 2021/1007

8. Beschikking na Internationaal aanhoudingsbevel van dossiernummer 2019/1033

9. Getuigenverklaring E. E.L., ESQ

10. Getuigenverklaring W.J. C.,

11. United States v. Bagley

12. Unites States v. Wise

13. Unites States v. Agurs

14. Melendez-Diaz v. Massachussetts

15. Waschington v. Texas

16. Arizona v. Youngblood

17. Davis v. Alaska

18. Chambers v. Mississippi

19. Stricklerv. Greene

20. Mich. Ct. R. 7.205

21. Pennsylvania v. Ritchie

22. Delaware v. Van Arsdall

23. *Holmes v. South Carolina*
24. *Kyles v. Whitley*
25. *Mich. Ct. R. 7.203*
26. *Giglio v. United States*
27. *Lisenba v. California*
28. *Rule 801 - Hearsay; Definitions*
29. *V. White*
30. *V. Albert*
31. *V. Drohan*
32. *V. Florinchi*
33. *V. Redmon*
34. *V. Amison*
35. *V. Amison*
36. *V. Burton*
37. *V. Adamski*
38. *V. Hackett*
39. *V. Crawford*
40. *V. Johnson*
41. *V. Byrne*
42. *V. Laws*
43. *V. Maranian*
44. *V. McLaughlin*
45. *V. Mechigian*
46. *Vv. Mumford*
47. *V. Merritt*
48. *Video op flashcard*".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetsebepalingen en uitvoerige verwijzing naar rechtspraak impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, dat de intrekking van de vluchtelingenstatus betreft, wordt niet dienstig aangevoerd, aangezien de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – en dus geen intrekking – betreft.

6. Verzoeker benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de Amerikaanse autoriteiten en meent dat hij in geval van terugkeer naar de Verenigde Staten geen toegang tot een eerlijk proces zal hebben.

7. Te dezen dient te worden benadrukt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ingevolge een strafrechtelijke veroordeling onderscheiden moet worden van de vrees wegens vluchtelingenrechtelijke vervolging.

Hieromtrent stelt UNHCR (*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on international protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees*, reissued Geneva, February 2019, nr. 56): “Persecution must be distinguished from punishment for a common law offence. Persons fleeing from prosecution or punishment for such an offence are not normally refugees. It should be recalled that a refugee is a victim – or potential victim – of injustice, not a fugitive from justice.” (vrije vertaling: “Vervolging moet onderscheiden worden van bestraffing wegens een strafbaar feit van gemeen recht. Personen die op de vlucht zijn voor vervolging of bestraffing voor een dergelijk misdrijf zijn normaliter geen vluchtelingen. Er zij aan herinnerd dat een vluchteling een slachtoffer - of potentieel slachtoffer - van onrecht is, niet een voortvluchtige van justitie”).

Te dezen kan uit de stukken hoegenaamd niet blijken dat verzoeker een (potentieel) slachtoffer is van onrecht maar wel een persoon die voortvluchtig is ingevolge zijn bestraffing wegens het plegen van een strafbaar feit van gemeen recht.

8. Strafrechtelijke vervolging *in se* maakt geen vluchtelingenrechtelijke vervolging. Verzoeker kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege een grond van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3 (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep en politieke overtuiging) een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf, *quod non*.

Verzoeker toont evenmin aan waarom een dergelijke strafmaat een onmenselijk of vernederende bestraffing uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

Verzoeker toont geenszins het verband aan tussen de gronden van vervolging zoals opgenomen in artikel 48/3, § 4 en daden van vervolging.

9. Waar verzoeker in het verzoekschrift (onder "I. Feiten") beweert dat hij tijdens het verhoor alle documenten heeft aangeboden aan de medewerkers van het CGVS maar dat deze hebben geweigerd de documenten aan te nemen, kan blijken uit het administratief dossier dat verzoeker de kans had documenten neer te leggen, alsook dat de neergelegde documenten pertinent en correct werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker meent dat de door hem neergelegde getuigenverklaring van zijn advocate bewijst dat hij in de VS onterecht wordt vervolgd en dat verweerder foutief heeft begrepen dat hij hiermee enkel de identiteit van zijn advocate wou aantonen, gaat verzoeker voorbij aan de terechte motivering in de bestreden beslissing dat deze getuigenverklaring een gesolliciteerd karakter heeft, dat deze louter blote beweringen betreft die op geen enkele wijze worden gestaafd en dat de inhoud van de getuigenverklaring het uitleveringsverzoek van de staat Michigan, dat bijzonder gedetailleerd is en wel met stukken wordt gestaafd, tegenspreekt.

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen (concreet) verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde overige documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. De door verzoeker middels het verzoekschrift bijgebrachte stukken kunnen evenmin afbreuk doen aan de motiveringen in de bestreden beslissing, noch kunnen ze aantonen dat verzoeker een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vervat in de definitie van subsidiaire bescherming.

De brieven van verzoekers raadvrouw in België van 22 april 2021 en 25 mei 2021 (stukken 2 en 3, gevoegd bij verzoekschrift), het verhoor van dossiernummer 2019/1033 (stuk 4, gevoegd bij verzoekschrift), de brief aan de Procureur des Konings (stuk 5, gevoegd bij verzoekschrift), het verhoor van dossiernummer 2021/1007 (stuk 6, gevoegd bij verzoekschrift), de beschikking na het Internationaal aanhoudingsmandaat van dossiernummer 2021/1007 (stuk 7, gevoegd bij verzoekschrift) en de beschikking na het Internationaal aanhoudingsmandaat van dossiernummer 2019/1033 (stuk 8, gevoegd bij verzoekschrift), betreffen stukken die verband houden met verzoekers aanhoudingen en verhoren in België in het kader van het uitleveringsverzoek door de Verenigde Staten. Deze stukken bevestigen dat er een internationaal aanhoudingsbevel is tegen verzoeker, dat verzoeker in België tweemaal werd aangehouden en werd ondervraagd door een onderzoeksrechter, en dat de Verenigde Staten verzoekers uitlevering vragen. Deze documenten kunnen echter geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen inzake de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker en kunnen geenszins aantonen dat verzoeker geen recht heeft op de toegang tot een eerlijk proces in de Verenigde Staten.

Wat betreft de beëdigde verklaringen van verzoekers advocate en privédetective (stukken 9 en 10, gevoegd bij verzoekschrift) dient opgemerkt dat deze stukken reeds werden neergelegd in de loop van

de procedure en werden beoordeeld door het CGVS. Het louter opnieuw neerleggen van deze stukken kan geen afbreuk doen aan de terechte en pertinente motivering in de bestreden beslissing aangaande deze stukken.

De door verzoeker neergelegde rechtszaken uit de Verenigde Staten en het document inzake Rule 801 definities van *hearsay* (stukken 11-47, gevoegd bij verzoekschrift) kunnen op zich niet aantonen dat er in het geval van verzoeker sprake was van een oneerlijk proces in de staat Michigan.

De flashcard (stuk 48, gevoegd bij verzoekschrift) bevat vier video's van verzoekers proces, daterend van 22, 23 en 24 mei 2018. Deze video's, waaruit onder meer blijkt dat verzoekers verdediging werd waargenomen door zijn advocate en deze verschillende getuigen uitvoerig heeft ondervraagd, vermogen geen afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen toegang heeft tot een eerlijk proces in de Verenigde Staten.

11. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uit het door verzoeker bij verzoekschrift neergelegde stuk "*Verzoek aan België voor de voorlopige aanhouding met het oog op uitlevering van A.B.*" van 20 december 2019, dat werd opgesteld door het Ministerie van Justitie van de Verenigde Staten, blijkt dat verzoeker het staatsburgerschap heeft van de Verenigde Staten, Rusland en Oezbekistan.

Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst, enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker blijkt volgens de door hem in beroep bijgebrachte documenten ook de Oezbeekse nationaliteit te hebben.

Aangezien verzoeker meerdere nationaliteiten heeft, dient hij aan te tonen dat hij geen bescherming kan vinden in elk van deze landen, *quod non*.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

14. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS